

พระคุณหลวงพ่ อ้นประมาณมิได้

วิฑูรย์ ตระการพุกษ์

R20004

ผมชื่อวิฑูรย์ อายุ ๓๘ ปี ได้เคยเขียนเรื่องลงในหนังสือกฎแห่งกรรม เล่มที่ ๑๙ ในหัวเรื่อง “พระคุณหลวงพ่ อ้นประมาณมิได้” เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตัวกระผมเองที่ได้จากการปฏิบัติธรรม หลังจากนั้นผมก็ยังคงไปวัด กราบพระเดชพระคุณหลวงพ่และปฏิบัติธรรมอย่างต่อเนื่องเป็นปกติ จนเมื่อวันทอดกฐินวัดอัมพวัน ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๘ พระเดชพระคุณหลวงพ่ได้ให้พี่ชำนานมาบอกกับผมว่า ท่านจะให้เขียนเรื่องลงในหนังสือกฎแห่งกรรม เล่มที่ ๒๐ และในภายหลังกพระเดชพระคุณหลวงพ่ก็ได้กำชับผมด้วยวาจาอีกครั้งหนึ่ง นับเป็นความเมตตาของพระเดชพระคุณหลวงพ่ที่ให้กับกระผมและครอบครัวเป็นที่สุด ผมจึงขอถือโอกาสนี้เขียนเล่าเรื่องประสบการณ์ที่เกิดขึ้น หลังจากที่ผมและภรรยาได้รับพระกรรมฐานและปฏิบัติต่อเนื่องกันมา โดยขอถือเป็นการปฏิบัติบูชาต่อพระเดชพระคุณหลวงพ่ที่ผมและครอบครัวเคารพอย่างสูง

พบพ่บังเกิดเกล้า

ในเดือนมกราคม ปี ๒๕๔๔ ผมและภรรยาได้ไป ร่วมงานทำบุญแผ่นดิน และได้มีโอกาสกราบพระเดชพระคุณหลวงพ่อย่างใกล้ชิด นับเป็นปีแรกที่ผมได้เริ่มปฏิบัติธรรม ตามแนวคำสอนของพระเดชพระคุณท่าน ในวันนั้นผมได้กราบเรียนถามพระเดชพระคุณหลวงพ่เรื่องการขอโหสิกรรม ต่อบิดา ผู้ซึ่งผมไม่เคยได้พบหลังจากที่ท่านได้แยกทางกับคุณแม่ตั้งแต่ผมมีอายุ ๘ ปี และตลอดเวลาที่ผ่านมากุณแม่ก็จะเล่าเรื่องที่ไม่

ดีของคุณพ่อให้ฟัง ในวันนั้นหลวงพ่อบอกกับผมว่า ให้จุดธูปต่อหน้าพระพุทธรูปและกล่าวคำขอโหสิกรรมต่อท่าน เพราะเราไม่รู้ว่าคุณพ่อจะอยู่ดีหรือไม่อย่างไร

เมื่อกลับถึงบ้านที่กรุงเทพฯแล้ว ผมก็ได้ทำตามที่ พระเดชพระคุณหลวงพ่อบอกทุกประการ โดยจุดธูปและกล่าวคำขอโหสิกรรมต่อหน้าพระพุทธรูปและรูปหล่อของหลวงพ่อก ในเวลาต่อมาอีกประมาณ ๒ อาทิตย์ ผมได้รับมอบหมายภารกิจราชการไปยังจังหวัดนครพนม ซึ่งผมจำได้ว่าเป็นจังหวัดที่คุณพ่อย้ายไปอยู่หลังจากแยกทางกับคุณแม่ ผมเดินทางไปปฏิบัติงานในวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๔ โดยเดินทางไปยังอำเภอธาตุพนม ในระหว่างนั้นผมได้ถามนายตำรวจที่ทำงานด้วยกันถึงอำเภอเรณูนคร ซึ่งจำได้ว่าเป็นอำเภอที่คุณพ่ออยู่ ก็ได้ทราบว่าอยู่ใกล้กับอำเภอธาตุพนม จึงได้ให้ทางตำรวจตรวจสอบทะเบียนราษฎร ก็พบว่า มีตัวตนและมีที่อยู่ในอำเภอเรณูนคร

เมื่อทราบดังนั้น ผมจึงได้เดินทางไปยังที่อยู่ดังกล่าว ได้พบกับญาติทางฝั่งภรรยาใหม่ของคุณพ่อ ซึ่งบอกว่าครอบครัวท่านได้ย้ายไปยังจังหวัดสกลนครแล้ว ในที่สุดผมก็สามารถติดต่อกับน้องคนหนึ่งซึ่งเป็นลูกคุณพ่อที่เกิดกับภรรยาคนใหม่ หลังจากนั้นอีกประมาณ ๒-๓ เดือน ผมและครอบครัวกับน้องๆก็ได้เดินทางไปพบคุณพ่อที่จังหวัดสกลนคร และเป็นโอกาสที่ผมได้มีโอกาสกราบลงตรงหน้าแทนที่จะเป็นแค่การอธิษฐานจิต ผมและน้องๆได้อยู่กับท่านประมาณ ๒-๓ วัน เมื่อผมได้ไปกราบพระเดชพระคุณหลวงพ่อก และรายงานเรื่องนี้ให้ท่านทราบในภายหลัง ท่านได้มีเมตตาสอบถามถึงคุณพ่อกว่ามีความเป็นอยู่ดีหรือไม่อย่างไร และบอกกับผมว่าที่เป็นเช่นนี้เพราะเป็นกฎแห่งกรรม

ครอบครัวธรรมะ

ผมและภรรยาได้ปฏิบัติกรรมฐานอย่างต่อเนื่อง โดยจะตื่นในเวลาประมาณ ๔.๓๐ น. เพื่อสวดมนต์และ ปฏิบัติกรรมฐานในตอนเช้า ทุกครั้งที่ไปวัดผมและภรรยา จะพาลูกๆทั้งสองคนคือ จิรายุและอรกานต์ไปด้วย ตั้งแต่ทั้งคู่ยังเล็กๆ เพื่อที่จะได้ปลูกฝัง ลักษณะนิสัยการเข้าวัดให้ตั้งแต่เด็ก โดยลูกทั้งสองเมื่อเห็นพ่อแม่สวดมนต์และปฏิบัติ ก็ จะสนใจ ได้สอนให้ทั้งคู่สวดมนต์พาหุงมหาकाฯ และพุทธรูปก่อนเข้านอนทุกวัน เมื่อก่อนในขณะที่ลูกทั้งสองยังเล็ก เมื่อไปวัดพระเดชพระคุณหลวงพ่อก็จะบอกกับผม และภรรยาให้สอนลูกทั้งคู่ให้สวดมนต์ ขณะนี้ทั้งสองคนสวดมนต์ได้แล้ว และอันิสงส์ จากการสวดมนต์เป็นประจำ ทำให้เด็กทั้งคู่มีจิตใจดี การเรียนดี มีความซื่อสัตย์ และสามารถแยกบุญและบาปได้ เกรงกลัวการทำบาป มีความเมตตาสงสารสัตว์ ลูกชาย คนโตสนใจธรรมะและชนะการตอบปัญหาธรรมะของโรงเรียนหลายครั้ง ส่วนลูกสาวคน เล็ก พระเดชพระคุณหลวงพ่อได้เคยบอกว่าจะเรียนได้ถึงระดับดอกเตอร์ ผมและภรรยา จะพยายามพาลูกทั้งสองไปวัดในวันหยุด หากวันใดตรงกับวันพระ ลูกทั้งสองคนก็ สามารถอยู่สวดมนต์ทำวัตรเย็นและฟังเทศน์ในช่วงบ่ายพร้อมกับพ่อแม่ได้ หากวันไหนที่ พระเดชพระคุณหลวงพ่อ ซึ่งลูกทั้งสองเรียกว่าหลวงตา ได้หยุดพักทักทาย ทั้งสองคนจะดี ใจและตื่นตื่นมาก

หน้าที่การงาน

เหตุการณ์ต่อเนื่องจากเรื่องที่ผมได้เคยเขียนลงไว้ในกฎแห่งกรรมเล่ม ๑๙ นั้น ประมาณเดือนเมษายน ๒๕๔๘ หลังจากที่ผมเริ่มงานใหม่ได้ประมาณ ๖ เดือน ได้มี บริษัทต่างชาติมาติดต่อให้ผมไปร่วมงานด้วย โดยคนรู้จักซึ่งเป็นผู้บริหารระดับสูงของ บริษัทดังกล่าวได้มาชักชวนด้วยตัวเอง ผมได้บ่ายเบี่ยงไปเพราะได้เรียนรู้จากบทเรียนที่ ผ่านมาแล้ว แต่บริษัทนี้ก็ยังรบเร้า ผมก็เลยตกลงที่จะไปคุยด้วย แต่มิได้มีความตั้งใจที่ จะย้ายงานแต่อย่างใดเลย ผมได้พบและสัมภาษณ์กับผู้บริหารระดับสูง ๔ ท่าน ซึ่งทุก

คนมีความพอใจและตกลงรับผมเข้าทำงาน โดยให้เงินเดือนเพิ่มสูงขึ้นอีก ๓๐ เปอร์เซ็นต์ แต่เนื่องจากผมคิดไว้แล้วว่าจะไม่ออกเพราะเจ้านายเก่ามีบุญคุณกับผม อีกทั้งประสบการณ์ที่พบมาได้สอนเราไว้แล้ว ผมจึงได้ปฏิเสธไปและได้นำเรื่องนี้กราบเรียนถวายต่อพระเดชพระคุณหลวงพ่อบุญ ซึ่งท่านก็ได้เมตตาผมเช่นเดิม โดยบอกกับผมว่าให้อยู่ที่เดิมไปก่อน ผมจึงมานึกได้ว่านี่คงเป็นบททดสอบอีกครั้งหนึ่งที่ผ่านเข้ามา ถือว่าเป็นการสอบซ่อมจากครั้งที่แล้วที่ตัดสินใจโดยไม่มีควมระมัดระวัง ผมจึงพยายามที่จะไม่ทำผิดอีก หากทำผิดซ้ำซากถ้าเป็นนักเรียนก็คงต้องเรียนซ้ำชั้น และพระเดชพระคุณหลวงพ่อบุญในฐานะครูอาจารย์ก็คงจะสายหน้าเอือมระอากับศิษย์คนนี้แน่

พบกัลยาณมิตรลูกศิษย์หลวงพ่อบุญในสิงคโปร์

เมื่อผมเรียนจบใหม่ๆในปี ๒๕๒๘ ผมได้เริ่มงานแรกในชีวิตเป็นมัคคุเทศก์นำเที่ยว และได้มีโอกาสรู้จักกับชาวสิงคโปร์ครอบครัวหนึ่ง ซึ่งเดินทางมาเที่ยวในประเทศไทย ในปี ๒๕๓๐ ชื่อ มร.โคซองฮัว ตอนนั้นท่านมากับภรรยาและลูกชายคนเล็ก ผมได้พาเที่ยวอยู่ประมาณ ๘ วัน ในขณะที่นั้นทราบว่า มร.โคซองฮัวทำงานเป็นผู้อำนวยการฝ่ายบุคคลของกรมศุลกากรประเทศสิงคโปร์ หลังจากนั้นอีกประมาณ ๒ ปี ผมก็ได้เดินทางไปเที่ยวประเทศสิงคโปร์ และพบกับ มร.โคซองฮัวอีกครั้ง และต่อมาก็ไม่ได้ติดต่อกันอีกเลย

อีก ๑๒ ปีต่อมา คือในปี ๒๕๔๔ ขณะที่ผมยังทำงานราชการอยู่นั้น ได้มีโอกาสเข้าฝึกอบรมในโรงเรียนฝึกอบรมผู้บังคับใช้กฎหมายระหว่างประเทศ และในชั้นเรียนเดียวกันได้มีข้าราชการจากกรมศุลกากรประเทศสิงคโปร์ด้วย ผมจึงได้ถามถึง มร.โคซองฮัว ก็ได้รับทราบว่าท่านยังรับราชการอยู่ในกรมศุลกากรสิงคโปร์ และได้เลื่อนตำแหน่งเป็นอธิบดีกรมแล้ว ผมจึงได้ส่งจดหมายไปยัง มร.โคซองฮัว ซึ่งท่านยังจำผมได้

และท่านยังมีความจำยอดเยี่ยมโดยสามารถจดจำรายละเอียดต่างๆเกี่ยวกับการเดินทาง มาท่องเที่ยวในปี ๒๕๓๐ ได้ หลังจากนั้นไม่นาน ผมได้มีโอกาสเดินทางไปประเทศ สิงคโปร์เพื่อปฏิบัติราชการ และได้มีโอกาสรับประทานอาหารเที่ยงกับ มร.โคซของฮั่ว ท่านเป็นคนติดดินมาก ไม่มีผู้ติดตาม และท่านให้เกียรติผมมากในการมารับประทาน อาหารเป็นการส่วนตัว หลังจากนั้นเราก็ได้มีการติดต่อกันบ้างเป็นครั้งคราว

ในอีก ๔ ปีถัดมาคือเมื่อเดือนตุลาคม ๒๕๔๘ ผมและครอบครัวมีกำหนดเดินทางไปประเทศสิงคโปร์ โดยผมจะต้องไปประชุมระหว่างวันที่ ๒๖-๒๙ ตุลาคม จึงพา ครอบครัวไปพักผ่อนด้วย แต่ก็มิได้ติดต่อกันที่ประเทศสิงคโปร์ เพราะไม่ยอมรับใคร เพียงแต่คิดว่าจะไปเยี่ยมอาจารย์ซุง้อถ้ามีเวลา เป็นที่น่าประหลาดใจว่า ๑ อาทิตย์ก่อนที่ผมจะเดินทางไปนั้น ผมได้รับจดหมายจาก มร.โคซของฮั่วถามถึงความ เป็นอยู่ และถามว่าผมจะเดินทางไปสิงคโปร์หรือไม่อย่างไร ผมจึงแจ้งให้ท่านทราบว่า ผมและครอบครัวกำลังจะเดินทางไปพอดี ท่านก็กรุณาโดยนัดทานข้าวกับผมและ ครอบครัว ท่านขับรถมารับพวกเราที่โรงแรมด้วยตัวเอง และพาเราไปทานอาหารที่ ภัตตาคารอาหารจีน ระหว่างที่นั่งไปในรถ ก็ได้สนทนากันเรื่องการเดินทางมาประเทศไทยของ มร.โคซของฮั่ว โดยท่านบอกผมว่าท่านเดินทางมาเที่ยวทุกปีในเดือนสิงหาคม เพราะต้องไปวัดในจังหวัดสิงห์บุรี เมื่อได้ยินดังนั้นผมก็นึกเอะใจ จึงถามท่านว่าไปวัด ะไร ท่านก็บอกว่าไปวัดอัมพวัน หลวงพ่อจรัญ เมื่อได้ยินเช่นนั้น ผมกับภรรยาและ ลูกๆเกิดความรู้สึกดีใจและแปลกใจมาก ที่ได้ทราบว่า มร.โคซของฮั่วก็เป็นลูกศิษย์พระ เดชพระคุณหลวงพ่อด้วย นอกเหนือจากนั้น มร.โคซของฮั่วก็รู้จักกับอาจารย์ซุง้อเป็น อย่างดี ผมและภรรยาดีใจมากที่ได้พบกับกัลยาณมิตรผู้เป็นลูกศิษย์หลวงพ่อด้วยทั้งที่รู้จัก กันมาเป็นเวลากว่า ๑๗ ปี แต่ก็ไม่เคยทราบเลย ซึ่ง มร.โคซของฮั่วก็ได้บอกผมว่า ถ้า หากเล่าให้คนอื่นฟังก็คงไม่มีใครเชื่อ ผมและครอบครัวได้ร่วมรับประทานอาหารเย็นกับ

มร.โคซของฮั่วและภรรยา กับหลานท่านเป็นเวลากว่า ๒ ชั่วโมง และได้พูดคุยกันเรื่อง พระเดชพระคุณหลวงพ่อก็คือ เป็นที่น่าเสียดายว่าผมและครอบครัวจะต้องเดินทางกลับในวันรุ่งขึ้น จึงมิได้มีโอกาสพูดคุยกันมากกว่านี้ โดยก่อนกลับผมและครอบครัวไปพบ อาจารย์ชู่ฮ้อ และเล่าเรื่องนี้ให้อาจารย์ฟัง ซึ่งอาจารย์ชู่ฮ้อก็ดีใจและแปลกใจเช่นกัน

เรื่องนี้เป็นตัวอย่างที่ไม่ต้องมีการพิสูจน์อะไรมากไปกว่านี้แล้ว ดังที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อก็คือ เคยเทศนาว่า ลูกศิษย์ของท่านถ้าเคยเป็นญาติกันมาก่อน ก็ต้องได้มาพบกันอีกในชาตินี้ หลังจากที่ผมกลับมากลางกรุงเทพฯ และมางานกฐินวัดอัมพวัน ๓๐ ตุลาคม ผมจึงได้กราบเรียนรายงานหลวงพ่อก็คือ โดยทันที

สำหรับผมและครอบครัว ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อก็คือ ได้นำมา สั่งสอนให้ศิษย์ปฏิบัติ นั้น ไม่มีข้อสงสัยใดๆแล้ว ได้รับการพิสูจน์จากประสบการณ์ด้วยตนเองเป็นที่ประจักษ์ชัดและรู้ได้เฉพาะตน ผมไม่ทราบว่าจะหนทางข้างหน้าของทั้งชีวิตนี้และชีวิตหน้าจะอยู่อีกยาวไกลแค่ไหน แต่ผมทราบได้ว่าได้เดินอยู่บนเส้นทางที่ถูกต้องแล้ว โดยการชี้แนะของพระเดชพระคุณหลวงพ่อก็คือ ส่วนจะไปถึงจุดหมายช้าเร็วเพียงใดก็ขึ้นอยู่กับแต่ละบุคคล ว่ามีความเพียรและเหตุปัจจัยมากน้อยต่างกันไป เปรียบเสมือนรถยนต์ที่มีทั้งเครื่องยนต์เล็กและใหญ่ ความเร็วย่อมไม่เท่ากัน และในท้ายที่สุดเมื่อไปทางเดียวกันก็ย่อมถึงจุดหมายเดียวกัน ถ้าหากไม่ตกลงข้างทางไปเสียก่อน

ผมขอใช้ข้อเขียนประสบการณ์จากการปฏิบัติธรรมนี้เป็นปฏิบัติบูชาต่อพระเดชพระคุณหลวงพ่อก็คือ ครูอาจารย์ที่ผมและครอบครัวเคารพสูงสุด ผมหวังเป็นอย่างยิ่งว่าเรื่องราวที่ได้นำลงนี้ จะเป็นแรงบันดาลใจและเป็นกำลังใจให้กับท่านอื่นๆ ในการปฏิบัติ

ธรรมตามคำสอนของพระเดชพระคุณหลวงปู่ ขอให้นุญกุศลทั้งหลายที่พระเดชพระ
คุณท่านได้กระทำมาโดยตลอดส่งผลให้พระเดชพระคุณท่าน มีสุขภาพพลานามัย
แข็งแรง เพื่อเป็นเนื่อนานุญแก่โลกสืบต่อไปตราบนานเท่านานเทอญ